

Hof van Cassatie, arrest van 9 februari 2015

Erkenning en tenuitvoerlegging van een buitenlands vonnis – Weigeringsgronden – Internationale openbare orde – Rechten van verdediging – Geen herziening ten gronde van de beslissing – Exceptie van arbitrage

Reconnaissance et exécution d'une décision étrangère – Motif de refus – Exception d'ordre public international – Droits de la défense – Interdiction de la révision au fond – Exception d'arbitrage

A., wonende te [...] (Koeweit) [...]

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Simone Nudelholc, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1000 Brussel, Keizerslaan 3, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

1. X nv, met zetel te [...]

verweerster,

vertegenwoordigd door mr. Martin Lebbe, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 106, waar de verweerster woonplaats kiest,

2. B GmbH, vennootschap naar Duits recht, met zetel in Duitsland [...]

verweerster, opgeroepen tot bindendverklaring van het arrest,

vertegenwoordigd door mr. Johan Verbist advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 2000 Antwerpen, Amerikalei 187/302, waar de verweerster woonplaats kiest.

I. Rechtspleging voor het Hof

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 9 oktober 2013.

De zaak is bij beschikking van de eerste voorzitter van 27 november 2014 verwezen naar de derde kamer.

Raadsheer Geert Jocqué heeft verslag uitgebracht.

Advocaat generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. Cassatiemiddel

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. Beslissing van het Hof

Beoordeling

Eerste onderdeel

1. Artikel 25, §1, 2°, Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse rechterlijke beslissing niet erkend wordt of uitvoerbaar wordt verklaard indien de rechten van de verdediging zijn geschonden.

Artikel 25, §2, Wetboek Internationaal Privaatrecht bepaalt dat de buitenlandse rechterlijke beslissing in geen geval ten gronde mag worden herzien.

De Belgische rechter moet in concreto onderzoeken of de rechten van verdediging geëerbiedigd zijn in de procedure die geleid heeft tot de buitenlandse rechterlijke beslissing, rekening houdend met alle feitelijke omstandigheden eigen aan de zaak.

Zulk een onderzoek komt niet neer op een herziening ten gronde, waarbij de Belgische rechter het proces overdoet om alle feitelijke en juridische elementen waarover de buitenlandse rechterlijke beslissing uitspraak doet, te controleren.

2. Het onderdeel dat in zijn geheel ervan uitgaat dat het onderzoek naar de eerbieding van de rechten van verdediging in de procedure die geleid heeft tot de buitenlandse rechterlijke beslissing, neerkomt op een herziening ten gronde van deze beslissing, faalt naar recht.

Tweede onderdeel

3. De eiser heeft voor de appelrechters aangevoerd dat de afwijzing van de exceptie van arbitrage geen schending inhoudt van het recht van verdediging of van de openbare orde.

Door te oordelen dat het recht van verdediging van de verweersters werd geschonden door de afwijzing van de exceptie van arbitrage, verwerpen en beantwoorden de appelrechters dit verweer.

4. Zij hoefden aldus niet verder te antwoorden op de beweringen in de nummers 100 tot 103 van de tweede syntheseconclusie in hoger beroep van de eiser, die geen apart middel, maar argumenten vormen tot staving van het middel van de eiser dat de afwijzing van de exceptie van arbitrage geen schending inhoudt van het recht van verdediging of van de openbare orde.

Het onderdeel dat schending aanvoert van artikel 149 Grondwet, kan niet worden aangenomen.

Derde onderdeel

5. Het onderdeel voert een juridische tegenstrijdigheid aan tussen, enerzijds, de vaststelling dat de advocaten van de verweersters op de terechtzitting van 14 mei 1986 een conclusie hebben neergelegd waarin zij stelden dat de beweerde schuldvordering van de eiser jegens hen niet bestond maar dat zij integendeel een schuldvordering jegens de eiser hadden en, anderzijds, het oordeel dat de Koeweitse rechtbanken onmogelijk uit de inhoud van de vóór 1994 voor de verweersters genomen conclusies konden besluiten dat zij stilzwijgend verzaakt hadden aan de exceptie van arbitrage.

Het onderdeel dat enkel artikel 149 Grondwet als geschonden aanwijst, is niet ontvankelijk.

Vierde onderdeel

6. De appelrechters oordelen dat "uit het geschetste procedureverloop voor de Koeweitse rechtbanken blijkt dat [de eiser] zijn vordering tot betaling van een wel bepaalde geldsom pas in 1994 heeft ingesteld, zodat de Koeweitse rechtbanken onmogelijk en dit zelfs zonder dat dit hof van beroep daartoe kennis dient te nemen van de ter zake door de Koeweitse rechter gehanteerde motieven, uit de inhoud van voordien (vóór 1994) voor [de verweersters] genomen conclusies konden besluiten dat deze stilzwijgend verzaak hadden aan de exceptie van arbitrage. Immers valt de oorspronkelijk in 1986 door [de eiser] ingestelde vordering tot nietigverklaring of het aan hem niet tegenwerpelijk doen verklaren van de ingeroepen overdracht van schuldvordering (...) kennelijk niet onder het toepassingsgebied van de overeenkomst van arbitrage, en daarover werd in de Koeweitse procedure en vonnissen ook nooit iets bepaald (vastgesteld). "

Anders dan waarvan het onderdeel uitgaat, leiden de appelrechters de gevolgtrekking dat de Koeweitse rechtbanken onmogelijk uit de inhoud van de vóór 1994 voor de verweersters genomen conclusies konden besluiten dat zij stilzwijgend verzaakt hadden aan de exceptie van arbitrage, niet uitsluitend af uit het feit dat de eiser zijn vordering tot betaling van een welbepaalde geldsom pas in 1994 heeft ingesteld, maar eveneens uit het feit dat de oorspronkelijk in 1986 door de eiser ingestelde vordering kennelijk niet onder het toepassingsgebied van de arbitrageovereenkomst valt.

Het onderdeel berust op een verkeerde lezing van het arrest en mist mitsdien feitelijke grondslag.

Overige onderdelen

7. De appelrechters oordelen dat de Koeweitse rechtbanken onmogelijk uit de inhoud van vóór 1994 voor de verweersters genomen conclusies konden besluiten dat zij stilzwijgend verzaakt hadden aan de exceptie van arbitrage, aangezien de eiser zijn vordering tot betaling van een geldsom pas in 1994 heeft ingesteld en de oorspronkelijk in 1986 door de eiser ingestelde vordering kennelijk niet onder het toepassingsgebied van de arbitrageovereenkomst valt.

8. Deze zelfstandige, tevergeefs bekritiseerde reden schraagt de beslissing van de appelrechters dat het recht van verdediging van de verweersters geschonden is wegens schending van beginselen van de Belgische internationale openbare orde, die vereisen dat de verweersters hun verweermiddelen, met name de op de arbitrageovereenkomst gebaseerde exceptie van onbevoegdheid van de Koeweitse rechtbanken om kennis te nemen van de vordering van de eiser van 1994 tot betaling van een geldsom, zodra mogelijk en daadwerkelijk aan een onafhankelijke en onpartijdige rechter kunnen voorleggen.

De overige onderdelen, die opkomen tegen de andere redenen waarop de appelrechters hun beslissing tot een schending van het recht van verdediging van de verweersters gronden, kunnen met tot cassatie leiden en zijn mitsdien niet ontvankelijk.

Dictum
Het Hof,

Verwerpt het cassatieberoep.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 782,00 euro, voor de eerste verweerster op 259,75 euro en voor de tweede verweerster op 379,14 euro.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie derde kamer, samengesteld uit afdelingsvoorzitter Eric Dirix, als voorzitter, afdelingsvoorzitter Beatrijs Deconinck, en de raadsheren Koen Mestdagh, Geert Jocqué en Antoine Lievens, en in openbare rechtszitting van 9 februari 2015 uitgesproken door afdelingsvoorzitter Eric Dirix, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

